Отряза две дебели филии полубял хляб, избра здрав и узрял домат, отряза парче слоеста сланина, малко бяло краве сирене и всичко това уви внимателно във вестник. Пакета сложи в стара зелена войнишка сумка, прибави още и две ябълки, няколко бучки захар и сол в хартиена фунийка. Купи седем цигари "Морава", кутия кибрит и петдесет грама мляно кафе. Останалите два динара хвърли през рамо, за всеки случай, от моста в Миляцка. Мъглата още не се е вдигнала съвсем от реката. Сега минава покрай мястото, наричано Чифутняк (плитчини, в които някога са цопали еврейските деца), след това - край Ялия - вир, размътен от телата на малки палавници, които, гледани отгоре, от пътя, приличат на попови лъжички, и стига до бързея, наречен Дарива, по името на някакъв италианец да Рива, който бил вдигнал тука яз за хващане на трупи, спускани по течението. Водата тече бързо и равномерно. Този участък от Миляцка е наречен Офицерски, защото някога в него са се къпали австроунгарски войници. Всяко място, всеки вир и всеки бързей си имат название, и всяко от тези чародейни имена го възбужда с произхода си. Вървейки срещу течението, успоредно на руслото, покрай него протича историята на приветливата прохлада река. Търси с поглед невидимите гълъби от сивия Голубиняк, който се пени под висока стена с изоставени гнезда, вслушва се в квакането на жабите в разлелия се Жабокрек... Но още никъде не се спира. Върви към своето място (Херцегов вир, както мислено си го нарича), минава Кречана, чийто бряг е бял от варта, която някога са гасили тук, изплю се през зъби в Поповац и така, стъпка по стъпка, стига до Козя чуприя, която се оглежда в спокойната вода като оглозгана и побеляла кост, останала след

някой отдавнашен кервански пир на стария царски път. Обичаше зелените склонове с пръснати бели къщи и сливаци, които шеметно се устремяваха към реката; предчувствие за един съвсем нов и девствен, още непропилян ден. Разпери ръце и една-две минути подражаваше птичи полет над дълбочината, а след това слезе във върбалака и продължи да върви срещу течението по козята пътека. Слънцето вече беше високо. След известно време пътеката се отдели и се заизкачва по склона, поради което трябваше да си свали сандалите, да ги окачи на врата си и да продължи, скачайки от камък на камък. Реката беше все по-бърза и сякаш по-студена. Заобикаляше големи скали, спускаше се по малки ромолящи водопади от естествени каменни язове, бързаше към града, понякога твърде плитка, почти до глезен, миг по-късно изненадващо дълбока и тъмна в някой вътоп или разпенена от водовъртежа на някой вир, а имаше и уютни места, където течеше спокойно през откритите малки плажове от дребен и объл речен чакъл. Най-после стигна до СВОЕТО място - бяло островче сред зеления бързей. Селяни някога вадили чакъл от това място и реката беше образувала своеобразен естествен басейн с дължина десетина загребвания с ръце, като му беше заоблила ръбовете. Далеч от какъвто и да било път, той беше в безопасност в тази част на каньона, където не се отбиваха нито хора, нито овце. Остави нещата си в сянката на голяма върба, сведена над водата, съблече се и започна да събира съчки. Запали огън и почака да се разгори, а след това наряза сланината на тънки филийки, набучи ги на една пръчка и започна да я върти равномерно над жарта. Разряза домата на четири еднакви парчета и гледаше как солта се топи върху сочната му червенина. Дъвчеше опърлената сланина и гледаше как тече реката. Успокояваше го този вечен шум. Стана малко фило-

соф: "Два пъти в една и съща вода не можеш да нагазиш!" Мъдро казано! И съвършено точно, което е най странното! Сложи още клонак в огъня, който загасваше и си свари черно кафе в консервена кутия, която беше намерил в началото на каньона, там, където обикновено лагеруваха семейства. Сланината имаше вкус на въглен от изгоряло дърво и хрускаше по зъбите. После изчака консервата да поизстине малко и пи кафе. Запали първата от седемте цигари. Изпуши я чак до ноктите си и угаси в речния пясък. Тогава събра всички отпадъци и ги хвърли в гъсталака. Плажът пак беше такъв, какъвто го завари - девствено чист. Събу гащетата и легна в плитчината. Разгледа настръхналата си кожа: краката, корема... Питаше се дали му е достатъчно голям за онази работа и беше порядъчно недоволен. От студената вода почти не се виждаше! Обърна се по гръб и се загледа в белите перести облаци, които плуваха над каньона. Реката шумеше монотонно, приспивно, винаги еднакво, но с безброй вариации. Чуваше се как бръмчат полските мухи. Стана и като се препъваше о речните камъни, излезе на бялото островче. Разгледа с недоволство част по част кльощавото си тяло. Само в какво тяло се беше озовал! Защо не беше получил някое, което заслужава? Каква разлика между МЕНЕ и МЕНЕ! - помисли си с тъга. Погледна китката на ръката си, сякаш я виждаше за пръв път, и се уплаши колко е слаба. Всеки малко по-як можеше да му я прекърши като пръчка. Не беше доволен от мускулите си. Ни следа от трицепси или бицепси! Нищо. Ръката му над лакътя си оставаше все така слаба и кльощава и тогава, когато стиснеше мускул, когато го отпуснеше. Загрижи се как ще оцелее с така слабите си мускули сред грубияните, които познава? Нагазвайки до колене в реката, намери два подходящи за вдигане камъка, всеки около два килограма тежък, и започна да тренира.

След десетина минути беше вир вода. Опипа пак мускулите първо на едната, а после на другата ръка. Нямаше промяна. Хвърли разочаровано камъните обратно в реката. Реши да избягва физическите саморазправи, доколкото е възможно, а ако пък се наложеше да се бие, тогава да употреби нож. Върна се на брега и изчисти о тревата мазния си нож. Отброи дванайсет крачки от дебелото стъбло на върбата и хвърли оръжието, като го държеше с два пръста за върха на острието. Ножът се удари с плоската си част о кората и падна под стъблото. Опита пак. От сто хвърляния ножът се заби шестнайсет пъти с острието в дървото. Не е зле. Легна на чистия общ камънак и се наслаждаваше, че слънцето пече кожата му. Като ядеше ябълка, дъвчейки колкото се може по-дълго всяка хапка, докато в устата му не остана тънка изсмукана кора, му се прииска тука да е Лина Коен и двамата да бъдат голи. Сякаш я виждаше как непохватно стъпва по камъните и влиза във водата, след като предварително, като някаква пещерна жена, гола е приготвила храна за двамата на огъня. представи си тялото й под трептящите струи вода, голите й мускули, напрягащи се да запазят равновесие с пръсти върху ръба на скалата; от камъчета си направи и слънчеви зайчета и я гледаше как се умилква о реката, която сега протича, раздвижвайки мъха между краката й. Възбуди се и с треперещи слабини остана в бързея, докато не се успокои напълно. Изпуши две цигари поред, като ги припали една от друга, спа на слънце и се събуди едва когато сянката на каньона означаваше, по негово пресмятане, че е около четири след обяд. Направи си сандвич от сиренето и останалия хляб. Напи се с вода от реката. Облече се и започна бавно да се връща, сега надолу по каньона. Пак скачаше от камък на камък, докато не излезе на козята пътека. Тогава обу сандалите си и запали последната цигара. Онова място

нагоре по реката остана негова тайна. Добре си уби времето през този свой ден. Но какво да прави вечерта? Тя му донасяше досада от блъсканицата по стъргалото на главната улица, където се изгубваше сред масата разхождащи се и беше НИКОЙ.